

Írta:

2014. január 17. péntek, 07:27



A Leówey Klára Gimnáziumba (képünkön) járni Pécssett minden időben, megtiszteltetést jelentett a diákoknak. Nem lehet ez másképpen a mostani tanévben sem. A három éve kinevezett igazgató, Dr. Zalay Szabolcs, megerősítette az előfeltevésünket, mi szerint a Szent István tér 8-10. szám alatti intézmény folyamatosan tartja remek hírét.

– Szívből remélem, nem csak én érzem, hiszem, hogy az itt tanulók szeretnek is idejárni – adott hangot véleményének **Zalay Szabolcs**, iskolai igazgató

– **A létszám egy oktatási központban örökké fontos kérdés!**

Mennyien vallhatják magukat jelenleg idetartozónak?

– Napjainkban 751 diák szerez ismereteket az épület falai között. Ami egyrészt nem kevés, másrészt, korábban volt időszak, amikor 1250-nen ültek a padokban. Azonban a jelenlegi korszakban a minőségi mutatók a fontosabbak, mint a mennyiségiek. Ráadásul az egész városban csökken a fiatalok száma, akiket egyáltalán be lehet iskolázni, vagyis változnak a tendenciák.

– **Létezett úgynevezett „Leówey-ügy”, ami az épületre**

Írta:

2014. január 17. péntek, 07:27

vonatkozott. Miközben egy szellemi műhelynél talán sokat jelenthetnek maguk a falak is.

– Valóban, máshol mindez esetleg nem ugyanazt jelentené, mint itt, a belváros szívében. Bár talán a tudást, a mentális erőt át lehetett volna menteni máshová is, jobb ez így, ahogyan történt.

Szerencsére a tulajdonos egyházzal sikerült megegyezni az elmúlt nyáron. Tehát harminc esztendőre ez a probléma megoldódott, nem lesz költözés. Ettől kezdve lehet a munkára koncentrálni, semmi sem vonhatja el senki figyelmét a lényegről, a tudás elsajátításáról.



Még egy kiváló intézet vezetőjének is lehetnek gongjai, amikről Zalay Szabolcs azért tudna mesélni, de inkább a sikerekről szólt

– Talán mondhatjuk, „könnyű” ott az élen állni, ahol a gyerekek nem azért vannak jelen, mert akad az életükben felesleges négy-öt év, amit el akarnak tölteni, a felnőttkor határáig.

– Amennyiben a 80%-osnál egy kicsit nagyobb továbbtanulási rátát vesszük alapul, akkor tényleg nem lehet okunk panaszra, a hallgatóink teljesítményét vizsgálva. Itt nem számít stréberségnek, ha valaki sokat tud.

– Ezek szerint máshol ez akár „bűnnek” is tűnhet?

– Jöttek hozzánk olyan ifjak, akik arról panaszkodtak, egyes közép fokú intézményekben a társaik furcsán néztek rájuk, mert

sokkal többet szerettek volna teljesíteni az elvártnál.

– Mindez elrettentő példának kiváló, ám legalább néhányukat sikerült „megmenteni” a szürke középtől.

– Mi nem csupán tanítunk a kollégáimmal közösen, de szemléletet is szeretnénk adni a következő generációknak. Nálunk szinte mindenki megtalálhatja azt az irányzatot, ami neki a legjobban megfelel. Az általános tehetséggondozástól, a nyelveken keresztül, a humán érdeklődésűek mellett a természettudományok elkötelezett hívei is megtekinthetik a számukra megfelelő utat.

– Ezek után nyilván szándékosan is álságosan naiv a kérdés, de a tantestület tagjának lenni komoly rangot jelent a szakmában?

– Azt hiszem, ehhez kétség sem férhet! Akik itt naponta teljesítik a hivatásukat, azok mind kimagasló képességekkel rendelkeznek. Másképpen nem lehetne állandóan magasan tartani a nívót. Márpedig azt hiszem, akik itt végeztek, azok közül sokan elmondhatják, nem szokott hullámozni a szint. Ezt bizonyítják a betöltött, elfoglalt, kiérdemelt pozíciók, amiket az életben elértek a korábbi nebulóink.